

"La temptació de l'ambició existeix també entre els bisbes i a les parròquies"

Dc, 22/02/2017 per Papa Francesc

[Les homilies del papa Francesc](#)

Homilia del papa Francesc a la casa de Santa Marta. *Dimarts 21 de febrer de 2017*

El Senyor ens cita la gràcia de la «santa vergonya» enfront la temptació de l'ambició que ens involucra a tots, també a la comunitat eclesial. És l'exhortació del Papa a l'homilia de la Missa matinal a Casa Santa Marta. Francesc recorda la invitació de Jesús a posar-se al servei de tots.

«Tots serem temptats». L'homilia de Francesc sobre les Lectures d'avui parteix d'aquesta dada de la vida cristiana: la primera recorda que cal servir el Senyor, cal preparar-se per a la temptació, l'Evangeli explica que Jesús anuncia als deixebles la seva mort, però ells no l'entenen i tenen temor d'interrogar-lo. Aquesta és la «temptació de no acomplir la missió», diu el Papa. També Jesús va ser temptat: en primer lloc pel dimoni al desert i en van ser tres de cops i, després, per Pere davant l'anunci de la seva mort.

La temptació de l'ambició existeix també entre els bisbes i a les parròquies

Hi ha encara una altra temptació de la qual en parla l'Evangeli: els deixebles, de fet, discuteixen tot caminant pel carrer sobre quin d'ells era el més gran però callen quan Jesús els pregunta de què parlaven. Callen perquè s'avergonyeixen de la discussió:

«Eren gent bona, que volia seguir el Senyor, servir-lo. Però desconeixien que el camí de servei al Senyor fos tant difícil, no era com apuntar-se a una associació, una associació de beneficència, per fer el bé: no, és una altra cosa. Per això eren temerosos. Després hi ha també la temptació de la mundanitat: des del principi de l'existència de l'Església fins els nostres dies, ha passat, passa i passarà. Però fixem-nos en les parròquies en lluita: «Jo vull ser president d'aquesta associació, feu-me enfilar-me», «Qui és el més gran, qui? Qui és el més gran d'aquesta parròquia? No, jo sóc més important que aquest i aquell altre no per que ha fet no sé quina cosa...» i vet aquí, la cadena dels pecats».

La temptació que porta a «parlar a espatlles de l'altre» i a «enfilar-se». Francesc en posa alguns exemples per a fer entendre la temptació:

«De vegades ho diem nosaltres els sacerdots, als presbiteris: «Jo voldria aquella parròquia...» - «El Senyor és aquí...» - «Jo voldria l'altra...». És el mateix cas. No la via del Senyor, sinó la via de la vanitat, de la mundanitat. Entre nosaltres els bisbes passa el mateix: la mundanitat ens arriba com a temptació. Tot sovint, «jo sóc en aquesta diòcesi però miro aquella que és més important i em moc per fer... si, aprofito aquesta influència, aquesta altra, aquella altra, aquesta influència, faig pressió, empenyo aquí per arribar allà...» - «Però el Senyor és allà!».

La santa vergonya per la temptació de la mundanitat: som servents inútils

El desig de ser més importants ens empeny envers el camí de la mundanitat. El

Papa exhorta a demanar sempre al Senyor «la gràcia d'averkonyir-nos, quan ens trobem en aquestes situacions». Jesús dona la volta a aquesta lògica: recorda als dotze que «si algú vol ser el primer, que sigui l'últim i el servidor de tots» agafa un nen i el posa en mig de tots. El Papa demana aleshores pregar per l'Església, «per tots nosaltres» per què el Senyor ens defensi «de les ambicions, de les mundaneries de sentir-nos més grans que els altres»:

«Que el Senyor ens doni la gràcia de la vergonya, de la santa vergonya, quan ens trobem en aquella situació, sota aquella temptació, d'averkonyir-se: «Sóc jo capaç de pensar així? Quan veig el meu Senyor a la creu, vull fer servir el Senyor per enfilat-me?». Que ens doni també la gràcia de la simplicitat d'un nen: entendre que tant sols la via del servei... I potser, imagino una última pregunta: «Senyor, t'he servit tota la vida. He estat l'últim tota la vida. I ara, què?», què ens diu el Senyor? «Digues de tu mateix: «Sóc servent inútil».

Traducció: Mònica Mor -Catalunya Religió